— Dar surioarele se aflau în fundul fîntînii! i se adresă Alice hîrciogului, făcîndu-se a nu băga în seamă vorbele pălărierului.

— Firește, se aflau chiar la fund, răspunse hîrciogul.

Acest răspuns o zăpăci de tot pe biata Alice și de aceea îl lăsă pe hîrciog să povestească mai departe cîtăva vreme, fără să-l întrerupă.

— Învățau tocmai să *tragă* — urmă hîrciogul căscînd și frecîndu-se la ochi, deoarece i se făcuse grozav de somn — și de aceea trăgeau linii și formau tot felul de semne; tot ce începe cu litera C...

— De ce cu litera C? întrebă Alice.

— De ce nu cu litera C? întrebă iepurele de martie.

Alice nu mai spuse nimic.

Hîrciogul închisese ochii și ațipise, dar pălărierul îl ciupi și atunci hîrciogul se trezi cu un țipăt ușor și urmă:

— ... ce începe cu litera C, adică o capcană pentru șoareci, cer, creier și considerabilă... N-ai văzut niciodată o cantitate considerabilă?

— Fiindcă mă întrebi — răspunse Alice uluită — nu prea cred să fi văzut...

— Dacă n-ai văzut, n-ar trebui să te amesteci în vorbă, spuse pălărierul.

Mojicia aceasta întrecea orice măsură. Alice se ridică supărată de pe scaun și plecă; hîrciogul adormi pe loc și nici unul dintre ceilalți doi nu păru să se sinchisească de plecarea ei, cu toate că ea întoarse de cîteva ori capul cu nădejdea că o vor chema înapoi. Pe cînd se depărta, Alice văzu cum cei doi se

străduiau să-l vîre pe hîrciog în ceainic.

„Pentru nimic în lume nu m-aș mai întoarce la ei, își spuse Alice, croindu-și drum prin pădure. Asta este ceaiul cel mai trăsnit la care am fost vreodată!“

Deodată, băgă de seamă că unul dintre copaci avea o ușă prin care puteai intra într-însul.

„Ciudat lucru! își spuse ea. Dar la urma urmei, azi totul e ciudat. Ce-ar fi dacă aș intra?“

Și intră.

Se pomeni din nou în sala cea lungă, lîngă măsuța de sticlă.